

Vehatova Ivanka.

Spisal *Modest.*



prijatelja sva bila — jaz in Vehatova Ivanka.

Tiste počitnice, ko sem bil doma pri svojih dragih starših in ki so bile poslednje, preden je začela hoditi Vehatova Ivanka v šolo, sva prebila malone ves čas skupaj. In kaj bi ne! Saj smo bili sosedje, in jaz in Vehatova Ivanka sva bila prijatelja.

Na vse zgodaj je priletala pred našo hišo in mi zaklcala z drobnim, prijaznim glasom: »Dobro jutro!«

»Bog daj, Ivanka!« sem ji odzvalil in jo vprašal: »No, kako si spala?«

»Ah, tako lepo sem spala, in sanjalo se mi je«, je dejala Ivanka.

In vprašal sem jo: »Pa kaj se ti je sanjalo?«

»Sanjalo se mi je, da sedim za mizo in zobljem grozdje. In grozdje je bilo tako sladko, tako sladko je bilo grozdje — ah! In zobala sem to sladko grozdje in ko sem se zbudila, ni bilo sladkega grozdja. Ni bilo sladkega grozdja, to ti rečem! A na trgu ga je dosti v polnih košarah, in ti mi ga lahko kupiš, ker imaš denarja!«

Da, tako mi je pripovedovala Vehatova Ivanka.

Pa sem si mislil: Deset vinarjev več ali manj! In sklenil sem, da kupim Ivanka grozdja.

In ko sva šla na trg, sva zagledala pred županovo hišo kup otrok. In kaj so počeli? Eden je imel v roki Abecednik, drugi tablico, tretji računico, četrti »Zvonček« in tako dalje. Vsak je imel nekaj v roki, vsak je imel nekaj opravka.

»Poglej, Ivanka!« sem dejal, »poglej, kako so pridni.«

»Pa sedaj ni šole, pa se vendar uče,« meni Ivanka.

»Seveda ni šole. A ker so pridni otroci, bero in računajo, da ne bodo vsega pozabili in da jim lepše prejde svobodni čas.«

»A, tako!«

»Da, tako, tako!«

»Vidiš, in jaz bom tudi tako pridna drugo leto, ko bom začela hoditi v šolo!«

»Seveda boš morala biti pridna.«

»Tako bom pridna, da bo kaj. In moja mamica bodo veseli, in moj atek me bodo radi imeli, in tako bo lepo, da bo kaj! In kupili mi bodo lepo torbico, in v novi obleki pojdem v šolo in poleti bom nosila širok slamnik, pa nove čreveljčke bom tudi imela in pa tako lepo pisan predpasnik, da bo kaj, to ti rečem! In v cerkvi bom brala iz mašne knjižice, in lase mi bodo mamica prevezali z lepim modrim trakom. In če bo deževalo, pa bom razpela dežnik in pozimi bom imela toplo volnjeno krilce in ko bom prišla popoldne iz šole, bom dobila kos kruha, pa še kaj zraven. In zvečer bom molila in bom šla spat. In ko bom zjutraj vstala, bo tako lepo, da bo kaj! In gospodična učiteljica me bodo naučili plesti nogavice, in gospod škof me

bodo birmali. A ko bo četrtek in nedelja, bom lepo spisala naloge, ob petkih pa bomo jedli štruklje. Saj jih jemo že sedaj, pa bi jih potlej ne? O, tudi potlej jih bomo, in tako bo lepo, da bo kaj! In svojo punčko bom zjutraj lepo umila in oblekla, pa me bo čakala doma v kotu, dokler ne pridem opoldne iz šole. In potlej bom učila tudi njo in kadar bom velika in stara dvajset let, pa bom pomagala mamici v kuhinji mleti kavo in kadar bom še večja, pa bom učiteljica. In vse bo tako, to ti rečem! In trgała bom rožice, in moj kanarček bo pel v kletki, in mucika se bo grela na solncu. Jojmene, tako bo lepo, da bo kaj! In k stričku pojdem in mu bom rekla: »Dober dan, striček! Ivanka pa hodi v šolo!« — In striček bo vesel in zapregel bo konjiča, in peljala se bom z njim na njivo. Tam pa bomo kopali krompir, in metulji bodo letali po zraku. Jaz pa za njimi, jaz pa za njimi . . .«

Tako-le mi je pripovedovala Ivanka. In prišla sva prav kmalu do grozdja.

V tem pride po trgu moj prijatelj in me poprosi, naj grem z njim na izprehod.



Jutro je bilo lepo, sveže. Solnce je razlivalo po zemlji prve tople žarke. Nebo je bilo jasno kot zrcalo. Šel sem torej s prijateljem. Prej pa sem dal prodajalki denar in naročil sem Ivanki, da mora precej domov. Obljubila mi je.

Odšla sva s prijateljem venkaj pod milo nebo.

Ivanka pa je privzdignila čisto krilce, in prodajalka je nasula vanj lepega, sočnega grozdja.

Vesela je pohitela Ivanka domov, a tukaj jo je izkupila. Mamica so se prav močno ujezili. In kaj bi se ne? Ivanka je imela lepo in čisto

krilce, a je pustila, da je vanje nasula neprevidna prodajalka grozdja, ki je premočilo in pomazalo Ivankino obleko.

»Ali ti nisem pravila, Ivanka, da čuvaj obleko?« so jo karali mamica.

»Tako mi deni grozdje v košarico in za kazen ga ne smeš zobati!«

Ivanka je bila ubogljiva in takoj je slušala mamico. A hudo ji je bilo, strašno hudo, in debela solza ji je prilezla na ličece. Žalostna je sedla na hišni prag in tožno je gledala po trgu.

In ko sem se vrnil z izprehoda, je še vedno samevala Ivanka na hišnem pragu, in videl sem njene objokane oči in precej sem vedel, da se ji je nekaj pripetilo. Ko sem jo vprašal, kaj ji je, mi je vse po pravici povedala. Tolažil sem jo, da ne bodo mamica več hudi, če jih prosi oproščenja.

Ivanka je bila dobrega srca, in to jo je strašno bolelo, ker je ujezila svojo dobro mamico.

In dejal sem ji: »Pojdi, Ivanka, pojdi precej k mami, jim lepo poljubi roko in jim reci, da ne boš nikdar več umazala obleke.«

In Ivanka — kakor rečeno — je bila ubogljiv otrok in precej je vstala, šla k mami, jim poljubila roko ter jih zagotovila, da ne bo nikdar več umazala obleke.

Mamica so ji seveda takoj odpustili, Ivanka pa je pozobala grozdje.

* * *

Danes je Ivanka v resnici pridna in poslušna. Zna že brati, pisati in računati. Tudi nogavice že plete in skrbno pazi, da si ne umaže obleke.

Dobri Bog daj, da bi ji tudi srce ostalo vedno čisto in nedolžno!



Bodi usmiljen!

Priobčil *Solovej*.



Sestri Berta in Amalija sta dobili od strica štiri novčiče. In natopili sta se v prodajalnico za papir, kjer sta si hoteli kupiti podobice. Ali na ulici zagledata starega berača. Ta je imel v roki čepico in je prosil miloščine. Pridni sestri nista hoteli nič kupiti, temveč stopita k beraču in mu rečeta: »Malo imava, ali kar imava, to Vam dava.« In dali sta mu tiste štiri novčiče.



Vrni, kar ni tvojega!

Priobčil *Solovej*.



Minka gre h kupcu, in njen mlajši brat France gre z njo. Na poti najde France novčič in reče: »To mi je zelo všeč, da imam novčič. Kupim si pri kupcu zanj cukra.«

Toda Minka mu reče: »Bratec, ta novčič ni tvoj, in ti ga moraš vrniti onemu, kdor ga je izgubil.«

Nedaleč je stal ubog deček. Jokal je in nečesa iskal.

Minka ga vpraša: »Kaj iščeš? Kaj jokaš?«

Deček odgovori: »Ah, oče so mi dali novčič, da bi si kupil pero, pa sem ga izgubil.«

Nato reče France: »Jaz sem našel tisti novčič. Na, tu ga imaš!«

Deček je bil tega prav vesel, a tudi Francetu se je zdelo dobro.

